

Sygn. akt I PK 297/14

WYROK W IMIENIU RZECZYPOSPOLITEJ POLSKIEJ

Dnia 8 września 2015 r.

Sąd Najwyższy w składzie:

SSN Jolanta Frańczak (przewodniczący)

SSN Romualda Spyt

SSN Jolanta Strusińska-Żukowska (sprawozdawca)

Protokolant Małgorzata Beczek

w sprawie z powództwa M. S.

przeciwko Federacji Związków Zawodowych [...] w Polsce

o zapłatę,

po rozpoznaniu na rozprawie w Izbie Pracy, Ubezpieczeń Społecznych i Spraw Publicznych w dniu 8 września 2015 r.,

skargi kasacyjnej strony pozwanej od wyroku Sądu Okręgowego - Sądu Pracy i Ubezpieczeń Społecznych w K.

z dnia 7 maja 2014 r.,

oddala skargę kasacyjną.

UZASADNIENIE

Sąd Okręgowy w K. wyrokiem z dnia 7 maja 2014 r. oddalił apelacje obu stron od wyroku Sądu Rejonowego w K. z dnia 16 października 2013 r., którym zasądzono od pozwanej Federacji Związków Zawodowych z siedzibą w W. na rzecz powoda M. S. kwotę 21.571,20 zł tytułem odprawy rentowej wraz z

ustawowymi odsetkami od dnia 10 stycznia 2012 r. oraz kwotę 1.914,10 zł tytułem nagrody jubileuszowej wraz z ustawowymi odsetkami od dnia 18 marca 2013 r. i oddalono powództwo w pozostałej części.

Sąd odwoławczy zaakceptował poczynione w sprawie ustalenia faktyczne, zgodnie z którymi powód był zatrudniony w okresie od 1 marca 1982 r. do 30 kwietnia 1982 r. w Przedsiębiorstwie Budownictwa Ogólnego w K., a następnie od 1 maja 1982 r. do 30 września 1991 r. w Zarządzie Dróg w K. na stanowisku inspektora Miejskiej Służby Porządkowej. Stosunek pracy z Zarządem Dróg został rozwiązany w drodze wypowiedzenia umowy o pracę przez pracodawcę w związku z likwidacją Miejskiej Służby Porządkowej. W lutym 1984 r. powód został wybrany na przewodniczącego Międzywojewódzkiego Zarządu Federacji w K. Ówczesny pracodawca powoda – Zarząd Dróg – pismem z dnia 28 kwietnia 1984 r. poinformował Federację Związków Zawodowych [...] w Polsce, że wyraża zgodę na urlopowanie powoda do prac związkowych w terminie od dnia 1 czerwca 1984 r. Z tym dniem została zawarta z M. S. umowa o pracę na stanowisku przewodniczącego Międzywojewódzkiego Zarządu Federacji w K. W następnych latach powód był wybierany na kolejne kadencje na stanowisko przewodniczącego Międzywojewódzkiego Zarządu Federacji w K., ostatnio w dniu 16 marca 2007 r. na czteroletnią kadencję. Na konferencji wyborczej w dniu 18 lutego 2011 r. na stanowisko przewodniczącego Międzywojewódzkiego Zarządu Federacji został wybrany M. Ł. Pismem z dnia 22 lutego 2011 r. Federacja Związków Zawodowych w Polsce poinformowała powoda, że w związku z wynikami wyborów wygaś z dniem 18 lutego 2011 r. sprawowany przez niego mandat przewodniczącego Międzywojewódzkiego Zarządu Federacji, a tym samym z tym dniem uległ rozwiązaniu stosunek pracy łączący powoda z Federacją.

Z ustaleń Sądu Rejonowego wynikało także, iż powód przebywał na zwolnieniach lekarskich od 26 października 2010 r. do 12 listopada 2010 r. oraz nieprzerwanie od 21 grudnia 2010 r. do 2 czerwca 2011 r., kiedy wyczerpał 182-dniowy okres pobierania zasiłku chorobowego. Bezpośrednio po zakończeniu okresu zasiłkowego, tj. z dniem 3 czerwca 2011 r., przeszedł na rentę z tytułu całkowitej niezdolności do pracy, przyznaną do dnia 30 czerwca 2012 r., po 27

latach pełnienia funkcji przewodniczącego Międzywojewódzkiego Zarządu Federacji w K.

Sąd odwoławczy zgodził się również z oceną prawną tego stanu faktycznego, sprowadzającą się, między innymi, do stwierdzenia uprawnień powoda do odprawy rentowej i nagrody jubileuszowej na podstawie obowiązującego u strony pozwanej Układu Zbiorowego Pracy dla Pracowników Federacji Związków Zawodowych [...] w Polsce. Zgodnie z § 8 pkt 3 Rozdziału VII tego Układu, pracownikowi, z którym rozwiązano stosunek pracy w związku z przejściem na emeryturę lub rentę przysługuje po 20 i więcej latach pracy odprawa pieniężna w wysokości trzymiesięcznego wynagrodzenia, a stosownie do treści § 1 Rozdziału VII tego aktu, pracownikom przysługują nagrody jubileuszowe za długoletnią, ciągłą pracę. Pracownikowi odchodzącemu na rentę przysługuje nagroda jubileuszowa mimo nieprzepracowania pełnego okresu w wysokości 1/60 za każdy przepracowany miesiąc liczony od ostatniej nagrody, o czym z kolei stanowi § 2 Rozdziału VII Układu. Sąd drugiej instancji nie znalazł podstaw do zanegowania stanowiska Sądu Rejonowego, że pomiędzy ustaniem stosunku pracy powoda u strony pozwanej a jego przejściem na rentę istniał związek, o którym mowa w § 8 Rozdziału VII Układu, uprawniający go do odprawy rentowej. W szczególności Sąd Okręgowy podkreślił, że ustanie stosunku pracy wskutek upływu czasu, na jaki umowę zawarto, nie wyklucza jego związku z przejściem na rentę. Wystarczy bowiem w tym zakresie związek czasowy, tj. przejście na rentę bezpośrednio po ustaniu stosunku pracy. Związek ten jest jednak zachowany także wtedy, gdy pracownik przechodzi na rentę po pewnym czasie od ustania stosunku pracy, lecz następuje to bezpośrednio po okresie nieprzerwanego pobierania zasiłku chorobowego, zapoczątkowanego jeszcze w czasie trwania stosunku pracy, tak jak to miało miejsce w niniejszej sprawie.

Odnosząc się do apelacyjnego zarzutu strony pozwanej nieprawidłowego określenia daty, od której przysługują odsetki ustawowe od zasądzonej odprawy rentowej, Sąd odwoławczy podniósł, że roszczenie o zapłatę odprawy jest wymagalne od dnia rozwiązania stosunku pracy także wtedy, gdy orzeczenie przyznające rentę zostało wydane później. Z tego względu zarzut naruszenia przez Sąd Rejonowy art. 481 § 1 k.c. przez zasądzenie odsetek ustawowych od daty

wniesienia pozwu, tj. 10 stycznia 2012 r., a nie od daty przedstawienia stronie pozwanej oryginału decyzji organu rentowego o przyznaniu powodowi prawa do renty z tytułu niezdolności do pracy, tj. od 4 października 2013 r., nie mógł być uwzględniony.

Zdaniem Sądu Okręgowego, Sąd pierwszej instancji trafnie rozstrzygnął również o prawie powoda do nagrody jubileuszowej w wysokości zasądzonej wyrokiem. Zasadą jest bowiem, że prawo do tego świadczenia nabywa pracownik, który w czasie zatrudnienia spełni przesłankę posiadania odpowiedniego stażu pracy. Wobec jednoznacznego brzmienia § 1 Rozdziału VII Układu Zbiorowego powodowi należała się więc nagroda jubileuszowa za pięć miesięcy od dnia ostatniej nagrody do dnia ustania stosunku pracy w wysokości 1/60 za każdy przepracowany miesiąc (§ 2 Rozdziału VII Układu), jak prawidłowo stwierdził Sąd Rejonowy.

Strona pozwana wywiodła skargę kasacyjną od wyroku Sądu Okręgowego w części oddalającej jej apelację od wyroku Sądu Rejonowego, zarzucając naruszenie:

1. art. 92¹ § 1 w związku z art. 73 § 2 k.p., przez błędną wykładnię polegającą na przyjęciu, że ustaniem stosunku pracy w związku z przejściem na rentę uzasadniającym odprawę pieniężną jest również rozwiązanie stosunku pracy wraz z wygaśnięciem mandatu, podczas gdy regulowane przepisami szczególnymi rozwiązanie stosunku pracy z wyboru ma za swoją wyłączną przyczynę wygaśnięcie mandatu, a zatem nie istnieje *iunctim* pomiędzy ustaniem stosunku pracy a przejściem na rentę rodzące po stronie pracownika z wyboru roszczenie o wypłatę odprawy;

2. art. 65 § 1 i 2 k.c., przez błędną i niezgodną z zamiarem stron wykładnię § 8 VII Zasady wypłacania nagród jubileuszowych i odpraw pieniężnych Załącznika Nr 1 Zakładowego Układu Zbiorowego Pracy w pozwanej, polegającą na przypisaniu użytemu w tym przepisie sformułowaniu „rozwiązano stosunek pracy w związku z przejściem na rentę” znaczenia właściwego dla podobnego sformułowania użytego w art. 92¹ § 1 k.p., podczas gdy postanowienia Układu jako aktu autonomicznego w stosunku do Kodeksu pracy powinny być interpretowane

zgodnie z art. 65 § 1 i 2 k.c.; nie są natomiast objęte rozszerzającą wykładnią podobnie brzmiących przepisów Kodeksu pracy;

3. § 2 Układu, przez błędne zastosowanie, podczas gdy wskazany przepis dotyczy jedynie pracowników odchodzących z pozwanej Federacji bezpośrednio na rentę, nie zaś pracowników, których stosunek pracy z wyboru rozwiązał się wskutek wygaśnięcia mandatu;

4. art. 9 § 2, art. 18 § 1 i 2, art. 92¹ § 1 k.p. w związku z § 8 Układu, przez zastosowanie nieistniejącej normy prawa materialnego, co polegało na przyjęciu jako podstawy zasądzenia odprawy rentowej hipotezy art. 92¹ § 1 k.p. (co do przesłanki nabycia uprawnienia) oraz dyspozycji § 8 Układu (co do wysokości należnej odprawy), podczas gdy prawidłowe zastosowanie przepisu bardziej korzystnego dla pracownika winno polegać na zastosowaniu bądź to art. 92¹ § 1 k.p. w całości, bądź § 8 Układu w całości;

5. art. 92¹ § 1 w związku z art. 74 k.p., przez błędną wykładnię polegającą na przyjęciu, że pracodawcą objętym obowiązkiem wypłaty odprawy rentowej pracownikowi, którego stosunek pracy rozwiązał się z wygaśnięciem mandatu, jest pracodawca, z którym przechodzący na rentę pozostawał w stosunku pracy z wyboru, podczas gdy art. 74 k.p. przez użycie sformułowania o wygaśnięciu stosunku pracy w razie niepodjęcia jej w terminie 7 dni u pracodawcy, u którego przechodzący na rentę był urlopowany po uzyskaniu mandatu, wskazuje, że ostatnim pracodawcą jest w takim wypadku ten pracodawca, u którego przechodzący na rentę był mandatariusz mógł w terminie 7 dni podjąć pracę i to ten pracodawca jest zobowiązany z tytułu wypłaty odprawy rentowej;

6. art. 481 § 1 k.c., przez błędne zastosowanie polegające na przyjęciu, że opóźnienie pozwanej w zapłacie powodowi odprawy liczyć należy od dnia wniesienia pozwu, podczas gdy prawidłowe zastosowanie tego przepisu powinno polegać na przyjęciu daty początkowej naliczania odsetek momentu okazania pozwanej oryginału dokumentu decyzji organu rentowego, który to dokument warunkuje był roszczenia o wypłatę odprawy rentowej.

Opierając skargę na takich podstawach, skarżąca wniosła o uchylenie wyroku Sądu Okręgowego i orzeczenie co do istoty sprawy przez uwzględnienie w całości apelacji pozwanej od wyroku Sądu Rejonowego, ewentualnie o uchylenie

zaskarżonego wyroku i poprzedzającego go wyroku Sądu Rejonowego i przekazanie sprawy temu Sądowi do ponownego rozpoznania.

Sąd Najwyższy zważył, co następuje:

Zarzut odnoszący się do naruszenia art. 92¹ § 1 w związku z art. 74 k.p. w stanie faktycznym sprawy jest bezprzedmiotowy. Z ustaleń faktycznych wynika bowiem, że stosunek pracy, jaki wiązał powoda z Zarządem Dróg w momencie wyboru go na przewodniczącego Międzywojewódzkiego Zarządu Federacji, został rozwiązany z dniem 30 września 1991 r. za uprzednim wypowiedzeniem pracodawcy. W chwili rozwiązania stosunku pracy z wyboru na skutek upływu kadencji powód nie pozostawał więc w zawieszonym stosunku pracy, który mógłby być kontynuowany po myśli art. 74 k.p. Jedynym pracodawcą powoda od 1 października 1991 r. była strona pozwana, wobec czego tylko od niej mógł domagać się odprawy rentowej w związku z rozwiązaniem stosunku pracy.

Zarówno odprawa rentowa, jak i nagroda jubileuszowa przysługiwały na podstawie obowiązującego u strony pozwanej Układu zbiorowego pracy. Warunkiem nabycia prawa do odprawy rentowej w wysokości trzymiesięcznego wynagrodzenia było przepracowanie 20 lat i rozwiązanie stosunku pracy w związku z przejściem na rentę. Odnosząc się do kasacyjnego zarzutu naruszenia art. 65 § 1 i 2 k.c., przez błędną i niezgodną z zamiarem stron wykładnię § 8 VII Zasady wypłacania nagród jubileuszowych i odpraw pieniężnych Załącznika Nr 1 Zakładowego Układu Zbiorowego Pracy w pozwanej, polegającą na przypisaniu użytemu w tym przepisie sformułowaniu „rozwiązano stosunek pracy w związku z przejściem na rentę” znaczenia właściwego dla podobnego sformułowania użytego w art. 92¹ § 1 k.p., podczas gdy postanowienia Układu jako aktu autonomicznego w stosunku do Kodeksu pracy powinny być interpretowane zgodnie z art. 65 § 1 i 2 k.c.; nie są natomiast objęte rozszerzającą wykładnią podobnie brzmiących przepisów Kodeksu pracy, wskazać należy, że układ zbiorowy pracy jest aktem normatywnym (źródłem prawa w rozumieniu art. 9 k.p.), a nie czynnością prawną w rozumieniu przepisów Kodeksu cywilnego (por. wyrok Sądu Najwyższego z 18 grudnia 2002 r., I PKN 693/01, OSNP 2004 nr 12, poz. 205). Mimo takiej oceny

charakteru prawnego układu zbiorowego Sąd Najwyższy dopuszcza - jednak wyłącznie w drodze wyjątku i z dużą ostrożnością - odpowiednie (art. 300 k.p.) i jedynie posiłkowe stosowanie art. 65 k.c. do wykładni zawartych w nim postanowień (przepisów prawa). Konieczność taka zachodzi w sytuacji, gdy zawodzą metody wykładni przyjęte w odniesieniu do interpretacji treści aktów normatywnych. W orzecznictwie Sądu Najwyższego przyjmuje się, że możliwe jest posiłkowe stosowanie do wykładni aktów normatywnych - np. takich jak układy zbiorowe pracy - art. 65 k.c., jeżeli jakieś sformułowania zawarte w postanowieniach tych aktów nie dają się wyjaśnić w inny sposób jak tylko przy zastosowaniu metod wykładni właściwych dla wykładni oświadczeń woli (por. wyroki: z 20 września 2005 r., II PK 53/05, LEX nr 276239; z 15 marca 2006 r., II PK 143/05, OSNP 2007 nr 3-4, poz. 45; z 5 lutego 2004 r., I PK 307/03, OSNP 2004 nr 24, poz. 416; z 19 marca 2008 r., I PK 235/07, OSNP 2009 nr 15-16, poz. 190). Stąd konieczność interpretacji § 8 Rozdziału VII Układu zbiorowego pracy na podstawie art. 65 k.c. pojawiłaby się jedynie wtedy, kiedy nie dałoby się odtworzyć jego znaczenia (treści) na podstawie obowiązujących reguł wykładni norm prawnych. Taka sytuacja w sprawie jednak nie zachodzi. Zwrot „w związku z przejściem na emeryturę lub rentę” dla celów odprawy występuje w prawie pracy, przy czym nie można przyznać racji skarżącej, że chodzi wyłącznie o przepis art. 92¹ § 1 k.p. Takie samo sformułowanie zawierają bowiem liczne pragmatyki służbowe i różnorodne zakładowe przepisy prawa pracy. Nie ma żadnych przesłanek do przyjęcia, że taki sam zwrot zawarty w Układzie zbiorowym pracy obowiązującym u strony pozwanej miałby być jakoś inaczej wykładany niż zamieszczone w treści innych przepisów prawa pracy, zwłaszcza że skarżąca powołując się ogólnie na wolę stron zawierających Układ, nie przytoczyła żadnych okoliczności świadczących o tym, że pod pojęciem „związku z przejściem na rentę” strony zawierające Układ rozumiały wyłącznie związek przyczynowy, sprowadzający się do ustania stosunku pracy z powodu przejścia na rentę. Sformułowanie „ustanie stosunku pracy w związku z przejściem na rentę” jest bez wątpienia pojęciem szerszym od zwrotu „ustanie stosunku pracy z powodu przejścia na rentę”. Z tej przyczyny nie można zgodzić się ze skarżącą, że dokonywana przez Sąd Najwyższy wykładnia przepisów stanowiących o nabyciu prawa do odprawy

rentowej wtedy, gdy ustanie stosunku pracy pozostaje w związku z przejściem na rentę, jest wykładnią rozszerzającą. Dodać do tego należy, że taka wykładnia była prezentowana w orzecznictwie Sądu Najwyższego jeszcze przed wprowadzeniem do Kodeksu pracy art. 92¹ (por. np. wyrok Sądu Najwyższego z dnia 8 grudnia 1993 r., I PRN 111/93, OSNC 1994 nr 12, poz. 243, zgodnie z którym przewidziany w przepisach regulujących prawo do odprawy „związek” między rozwiązaniem stosunku pracy a nabyciem prawa do emerytury lub renty inwalidzkiej może mieć nie tylko charakter przyczynowy, czasowy, ale także funkcjonalny). Traci więc na znaczeniu argumentacja skarżącej odnośnie do niemożliwości uznania, że wołą stron Układu było nadanie przepisowi § 8 Rozdziału VII tego Układu takiego sensu, jaki ustawodawca nadał później wprowadzonemu przepisowi Kodeksu pracy.

Słowo „związek” oznacza wzajemne powiązanie, które może mieć nie tylko charakter przyczynowy (rozwiązanie stosunku pracy następuje dlatego, że pracownikowi przysługuje prawo do świadczenia), ale także czasowy (rozwiązanie stosunku pracy zbiega się w czasie z nabyciem prawa do świadczenia niezależnie od przyczyny rozwiązania stosunku pracy), bądź czasowo-przyczynowy (przyczyną rozwiązania stosunku pracy jest nabycie prawa do renty i rozwiązanie następuje w chwili przyznania świadczenia). Między rozwiązaniem stosunku pracy a nabyciem prawa do świadczenia może zachodzić także związek funkcjonalny, gdy rozwiązanie stosunku pracy następuje przed spełnieniem warunków uprawniających do renty z tytułu niezdolności do pracy, ale nabycie prawa do tego świadczenia i przyznanie świadczenia po ustaniu zatrudnienia jest konsekwencją sytuacji bezpośrednio poprzedzającej rozwiązanie stosunku pracy (por. uchwałę Sądu Najwyższego z dnia 7 stycznia 2000 r., III ZP 18/99, OSNP 2000 nr 24, poz. 888; także wyrok Sądu Najwyższego z dnia 4 lutego 2011 r., II PK 149/10, LEX nr 794983 i tam powołane orzecznictwo). Inaczej rzecz ujmując, jeżeli przepis prawa uzależnia prawo do odprawy ogólnie od związku ustania stosunku pracy z przejściem na rentę, to pracownik nabywa prawo do odprawy rentowej wówczas, gdy staje się rencistą w związku z ustaniem stosunku pracy. Decydujące znaczenie dla nabycia prawa do odprawy rentowej ma zatem przejście na rentę połączone z definitywnym ustaniem stosunku pracy, czyli zmiana pracowniczego statusu na status rencisty przez pracownika, który w związku z ustaniem stosunku pracy

korzysta z uzyskanych uprawnień rentowych (por. wyrok Sądu Najwyższego z dnia 6 czerwca 2000 r., I PKN 700/99, OSNAPiUS 2001 nr 15, poz. 486). Tak samo trzeba rozumieć sformułowanie odnoszące się do prawa do nagrody jubileuszowej. Pracownik „odchodzący” na rentę w rozumieniu § 2 Rozdziału VII Układu to nikt inny jak osoba, której stosunek pracy ustał w związku z przejściem na rentę.

Prawo do odprawy rentowej uwarunkowane związkiem ustania stosunku pracy i przejścia na rentę nie jest zatem uzależnione od sposobu rozwiązania stosunku pracy. Nie zależy też od rodzaju umowy (na czas nieokreślony czy na czas określony). Stąd też w orzecznictwie przyjmuje się, że pracownikowi, który przeszedł na rentę inwalidzką (rentę z tytułu niezdolności do pracy) po rozwiązaniu się umowy o pracę na czas określony z mocy prawa, przysługuje jednorazowa odprawa pieniężna, gdy pracownik stał się niezdolny do pracy wskutek choroby stwierdzonej w czasie zatrudnienia i prowadzącej, po nieprzerwanym okresie pobierania zasiłku chorobowego, do przyznania mu renty (por. np. uchwałę Sądu Najwyższego z dnia 6 sierpnia 1998 r., III ZP 22/98, OSNAPiUS 1998 nr 24, poz. 713, czy powołaną już uchwałę Sądu Najwyższego z dnia 7 stycznia 2000 r., III ZP 18/99). Akceptując to stanowisko, Sąd Najwyższy w składzie rozpoznającym niniejszą sprawę uznał, że sytuacja w niej jest analogiczna. Stosunek pracy łączący strony ustał z mocy prawa z wygaśnięciem mandatu (tak jak umowa na czas określony z nadejściem terminu, do którego została zawarta). Powód stał się niezdolny do pracy przed ustaniem stosunku pracy i przeszedł na rentę po nieprzerwanym okresie pobierania zasiłku chorobowego. Między ustaniem stosunku pracy a przejściem powoda na rentę istniał zatem związek w rozumieniu § 8 Rozdziału VII Układu zbiorowego pracy uprawniający go do odprawy rentowej w wysokości trzymiesięcznego wynagrodzenia, jak prawidłowo stwierdził Sąd odwoławczy. Nie ma zatem żadnych podstaw do przyjęcia, że doszło do naruszenia art. 9 § 2, art. 18 § 1 i 2, art. 92¹ § 1 k.p. w związku z § 8 Układu, przez zastosowanie nieistniejącej normy prawa materialnego, co zdaniem skarżącej miało polegać „na przyjęciu jako podstawy zasądzenia odprawy rentowej hipotezy art. 92¹ § 1 k.p. (co do przesłanki nabycia uprawnień) oraz dyspozycji § 8 Układu (co do wysokości należnej odprawy).

Nie zasługuje też na uwzględnienie zarzut naruszenia art. 481 § 1 k.c. Zgodnie z tym przepisem, jeżeli dłużnik opóźnia się ze spełnieniem świadczenia pieniężnego, wierzyciel może żądać odsetek za czas opóźnienia, chociażby nie poniósł żadnej szkody i chociażby opóźnienie było następstwem okoliczności, za które dłużnik odpowiedzialności nie ponosi. Z istoty roszczenia o odprawę rentową (art. 455 k.c. w związku z art. 300 k.p.) wynika, że staje się ono wymagalne w chwili „przejścia na rentę”. Termin ten uzależniony jest więc od zaistnienia określonego zdarzenia prawnego. Nie można zatem zgodzić się z Sądem Okręgowym, że dniem wymagalności odprawy rentowej jest zawsze data ustania stosunku pracy. Prawo do odprawy powstaje bowiem w dacie przyznania prawa do renty, jeżeli następuje to po pewnym czasie od rozwiązania stosunku pracy (por. np. wyrok Sądu Najwyższego z dnia 26 lipca 2012 r., I PK 24/12 OSNP 2013 nr 15-16, poz. 172). Nie oznacza to jednak możliwości uwzględnienia zarzutu skargi kasacyjnej. Powód przeszedł na rentę z tytułu niezdolności do pracy z dniem 3 czerwca 2011 r. i od tej daty była wymagalna odprawa rentowa. Sąd drugiej instancji oddalił apelację strony pozwanej od wyroku Sądu Rejonowego, którym zasądzono odsetki ustawowe od tej należności od dnia wniesienia pozwu, czyli od 10 stycznia 2012 r., a więc od daty późniejszej niż dzień wymagalności. Według art. 481 § 1 k.c., przesłanką zapłaty odsetek jest samo opóźnienie się w spełnieniu świadczenia, czyli obiektywne jego spełnienie po dacie wymagalności. Obowiązek zapłaty odsetek jest więc niezależny od winy dłużnika w terminowym spełnieniu świadczenia. Stąd nie ma żadnych podstaw do stwierdzenia, że w związku z okazaniem stronie pozwanej decyzji organu rentowego o przyznaniu powodowi prawa do renty w dniu 4 października 2013 r. dopiero od tej daty powinny być naliczane odsetki ustawowe od zasądzonej odprawy rentowej.

Mając to na uwadze, Sąd Najwyższy orzekł jak w sentencji (art. 398¹⁴ k.p.c.).